

etiam post baptismum dimittit secundam, & adhæret primæ repudiata; etiam si repudiata cum alio contraxisset: secus si fornicata fuisset. hoc tertio.

Idem Tiberiadensi a Episcopo. (an. 1212.)

GAudemus b in Domino: (& infra. 1) Utrum pagani uxores accipientes in secundo, vel tertio, vel ulteriore gradu sibi conjunctas, sic conjuncti debeant post conversionem suam insimul remanere, vel ab invicem separari, edoceri per scriptum Apostolicum postulasti. Super quo taliter respondemus, quod cum sacramentum conjugii apud fideles, & infideles existat, quemadmodum ostendit Apostolus c dicens: Si quis frater infidelem habet uxorem, & hæc consentit habitare cum eo, non illam dimittat: & in præmissis gradibus a paganis quoad eos matrimonium licite sit contractum, qui constitutionibus canonicis non arctantur: Quid enim ad nos (secundum Apostolum d eundem) de his, que foris sunt, judicare? in favorem præsertim Christianæ religionis, & fidei, a cujus perceptione per uxores se deseri timentes viri possunt facile revocari: fideles hujusmodi matrimonialiter copulati libere possunt, & licite remanere conjuncti, cum per sacramentum baptismi non solvantur conjugia, sed crimina dimittantur. Quia vero pagani circa plures insimul foeminas affectum dividunt conjugalem, utrum post conversionem omnes, vel quam ex omnibus retinere valeant, non immerito dubitatur: (& infra. 2) Verum absolum hoc videtur, & inimicum fidei Christianæ, cum ab initio una costa in unam foeminam sit conversa e: & Scriptura divina f testetur, quod propter hoc relinquet homo patrem & matrem, & adhæret uxori suæ, & erunt duo in carne una: non dixit tres vel plures, sed duo: nec dixit, adhæret uxoris, sed uxori: [& infra. 3] Nec ulli unquam licuit insimul plures uxores habere, nisi cui fait divina revelatio concessum, quæ mos quandoque, interdum etiam fas censetur, per quam sicut Jacob g a mendacio, Israelitæ a furto, & Samson ab homicidio, sic & Patriarchæ, & alii viri justii, qui plures leguntur simul habuisse uxores, ab adulterio excusantur. Sane veridica hæc sententia probatur etiam de testimonio veritatis testantis in Evangelio h: Quicumque dimiserit uxorem suam ob fornicationem, & aliam duxerit, mœchatur. Si ergo uxore dimissa, duci alia de jure non potest, foris & ipsa retenta; per quod evidenter apparet pluralitatem in utroque sexu, cum non ad imparia judicentur, circa matrimonium reprobandum. Qui autem secundum ritum suum legitimam repudiavit uxorem, cum tale repudium veritas in Evangelio reproberit, nunquam ea vivente licite poterit aliam, etiam ad fidem Christi conversus, habere, nisi post conversionem ipsius illa renuat cohabitare cum ipso, aut etiam si consentiat, non tamen absque contumelia creatoris, vel ut eum pertrahat ad mortale peccatum: in quo casu reformationem perenti, quamvis de injusta spoliatioe constaret, restitutio negaretur: quia secundum Apostolum i frater, aut soror non est hujusmodi subjectus servituti. Quod si conversum ad fidem & illa conversa sequatur, antequam propter causas prædictas legitimam ille ducat uxorem, eam recipere compelleretur. Quamvis quoque secundum Evangelicam veritatem, qui duxerit dimissam, mœchatur: non tamen dimissor poterit obicere fornicationem dimissæ, pro eo, quod nupsit alii post repudium, nisi alias fuerit fornicata.

[1 Et in potentia virtutis ipsius, & patri luminum, a quo est omne datum optimum, & omne donum perfectum, uberes gratiarum exsolvimus actiones: quod sicut nobis suis literis intima-

a Tiberiadensi. b Cap. 2. eod. tit. in 3. compil. c 1. Corinth. 7. d 1. Cor. 5. e Genes. 2. & 3. f Matth. 19. Luc. 10. Ephes. 5. g Genes. 27. Exod. 12. Judic. 16. h Matth. 19. & Luc. 10. i 1. Corinth. 7.

si diebus istis novissimis, ille, qui non vult mortem peccatoris, sed ut magis converteretur, & vivat, ut ad Christianam veniant fidem, multorum cordibus inspiravit, & quoniam uxores acceperant in secundo, vel tertio, vel ulteriori gradu sibi conjunctas.]

[2 Quia vero tam Patriarchæ, quam alii justii viri ante legem pariter, & post legem multas uxores insimul habuisse leguntur: nec contrarium apparet in Evangelio, vel lege præceptum: neque pagani subjiciuntur canonicis institutis post investitis, quemadmodum est præmissum: videretur quod nunc etiam juxta ritum suum licite contrahant cum diversis, quorum conjunctiones legitimas unda sacri baptismatis non dissolvit: & ita Patriarcharum exemplo ad fidem Christi conversi pagani, conjugiorum pluralitate gaudebunt.]

[3 Unde Lamech, qui plures uxores insimul legitime habuisse, reprehenditur in Scripturis, eo quod ipse primus reprobendam bigamiam speciem introduxit. Licet autem de hujusmodi non quæseris, volentes tamen tam te, quam alios super his etiam reddere certiores, & quod veritas prævaleat falsitati, sine dubitatione qualibet præstamus, quod]

CAP. IX.

Non licet relictam fratris in uxorem accipere: & de facto ducta separanda est, nisi aliter Ecclesia dispenser.

Idem Livonien. Episcopo, & eis, qui cum ipso sunt fratribus. (an. 1212.)

DEus, a qui Ecclesiam suam b: (& infra.) Quia dispar c est ritus in Livonien. Ecclesia de novo ad fidem catholicam converterum a nostro, propter infirmitatem gentis ejusdem concedimus, ut matrimoniis contractis cum relictis fratrum utantur, si tamen, fratribus decedentibus sine prole, ut semen defuncti juxta legem Moisaicam suscitarent, cum talibus contraxerunt: ne tales sibi de cætero, postquam ad fidem venerint, copulent, prohibentes.

TITULUS XX.

DE DONATIONIBUS INTER VIRUM, ET UXOREM, ET DE DOTE POST DIVORTIUM RESTITUENDA.

CAP. I.

Separato licite matrimonio, dos restituenda est. Ex Concilio habito apud Vormaciam.

Mulieres cum d pro aliqua licita causa a propriis viris fuerint separatæ, totam dotem præcipimus sibi reddi.

CAP. II.

Soluto matrimonio cogitur vir dotem restituere, & bona dividere, que communiter eis obvenierunt.

Urbanus III. Decano, Cantori, & Capitulo Lexon. (an. 1186.)

Significavit P. mulier e, quod H. quem loco viri tenebat, divortio inter eos solenniter celebrato, dotem suam illicitè detinet, & reddere contradicit: possessiones etiam, quæ ipsi, dum simul viverent, cujuscunque contractus titulo communiter obvenierunt, ea prorsus exclusa sibi nititur vendicare. Ideoque mandamus, quatenus si ita est, & non est aliud, quod obstat, ipsum ad restitutionem dotis, & divisionem eorum, quæ olim communiter habuerunt, districtè Eccles. compellatis.

CAP.

a Cap. 3. eod. tit. in 3. compil. b infr. de penit. & remiss. 1. c. alias ita: Quia dispar est ritus in Livon. Ecclesia de novo, &c. sed in veterioribus exemplaribus legitur, ut est impressum. d Cap. 1. eod. tit. in 3. compil. & post Conc. Lat. sub Alex. III. part. 50. cap. 46. e Cap. 4. eod. tit. in 1. compil.

CAP. III.

Delegatus ad causam matrimonii, si ferat sententiam divortii, pronuntiare debet dotem restituere. Et est casus multum allegabilis.

Clemens III. (an. 1190.)

DE prudentia a vestra miramur, quod cum vobis causam matrimonii, quæ vertebatur inter H. & M. commissis terminandam, & vos consanguinitatem inter eos invenientes, sententiam divortii tulissetis: de dote, quam a viro mulier repetebat, quicquam statuere distulistis. Quia igitur vos, qui de matrimonio principaliter cognovistis, & de dote (quæ est causa incidens) accessorie cognoscere valuistis, & sententialiter diffinire: mandamus, quatenus prædictum H. monitione præmissa cogatis, ut prædictæ M. totam dotem (sicut canonicum fuerit) restituere non moretur.

CAP. IV.

Mulier propter adulterium a viro separata perdit dotem.

Clemens III. b

Plerunque c: [& infra. 1] Si mulier ob causam fornicationis iudicio Ecclesie, aut propria voluntate a viro recesserit, nec reconciliata postea sit eidem, dotem, vel dotalitium repetere non valebit.

[1 Accidit, ut proponis, quod in parochia tua mulieres a viris suis causa fornicationis recedunt, & sic usque ad mortem ipsorum permanere noscuntur: ipsæ vero defunctis, cum a consanguineis, ad quos hereditates eorum perveniunt, dotem suam cum dotalitio repetunt, eis audientiam denegant, & nolunt restituere, quod resposcunt: ob hanc causam, quia eo ipso se indignas fecisse noscuntur, quod a viris suis causa fornicationis duxerunt recedendum. In hoc itaque dicimus, quod]

CAP. V.

Cogitur mulier ex officio Judicis, donata sibi a viro propter nuptias pro conservatione illiciti matrimonii relaxare, si talis donatio præter impedimentum dissolutionis talis matrimonii. h. d. secundum intellectum, qui plus placet Panormitano. Innocentius III. Compositel. Archiepiscopo, & universis Episcopis in regno Legionen. constitutis. (an. 1213.)

Et si necesse sit d: [& infra.] Quia vero castra quadam, quæ Rex Legion. filia Regis Castellæ in dotem tradidisse proponitur, ita ut si eam aliqua occasione relinqueret, ipsa cederent in jus ejus, impedimentum præstare videntur hujusmodi copulæ dissolvendæ: cum castra ipsa non tam ob turpem, quam ob nullam causam sint data, utpote, cum inter eos matrimonium non existat, & ideo nec dos, nec donatio propter nuptias: ne ad commodum ei cedat, quod debet in penam ejus potius retorqueri, castra ipsa restitui volumus, & ad id puellam per excommunicationis sententiam coartari.

CAP. VI.

Usufructuarius donans sine consensu Domini rem ipsam uxori propter nuptias, non transfert in eam plus juris, quam ipse habebat: idem de eo, qui sub conditione adimente habet rem in hereditatem, vel in feudum.

Idem Archidiacon. S. Andrea de Scotia. (an. 1213.)

Nuper a nobis e tua discretio requisivit, si aliqua terra data fuerit alicui, non in hereditatem, vel feudum, sed tantum quoad vixerit possidenda: & ipse postmodum tertiam partem uxori suæ in dotem concesserit: utrum eo defuncto præfatam dotem uxor, dum vixerit, habere debeat & tenere, cum Ecclesia dotes protegere teneatur viduarum? Postulasti præterea, si qua terra data fuerit alicui, & hæredi, quem de uxore legitima procrearet, in

a Cap. 1. tit. de dote post divort. restituend. in 2. compil. b Celestinus tertius. c Cap. 2. tit. de dote post divort. restituenda. in 2. compil. d Cap. 1. tit. de dote amit. in 3. compil. e Cap. 2. tit. de dote amit. vel post. divort. restituenda. in 3. compil. Tom. II.

hereditatem, vel feudum: & ipse uxori suæ quadam parte ipsius in dotem concessa, decesserit postmodum sine prole, an mulier dotem eandem de jure possit a habere?

Nos autem Consultat. tuæ taliter respondemus, quod cum regulariter nullus in alium plus juris transferre possit, quam eum constat habere: vir, cui b terra prædicto modo conceditur, non potest uxori relinquere, quod ei non licuit, nisi quoad vixerit possidere: nec licet uxori suæ partem illius terræ in donationem propter nuptias ex viri concessionem tenere, nisi donationi ille, ad quem spectat dominium illius terræ, voluerit consentire. Quod autem de prima consultatione dicimus, hoc respondemus etiam de secunda: nam licet Ecclesia in causis viduarum se favorabilem debeat exhibere, contra justitiam tamen non est eis favor Ecclesiasticus concedendus. Illud vero te nolumus ignorare, quod uxor dare dicitur viro dotem: vir autem uxori donationem facere propter nuptias, secundum legitimas sanctiones.

CAP. VII.

Vir agens pro dote, non omnino excluditur ex eo, quod vergat ad inopiam, nec præcise cogitur satisfacere ultra facultatem propriam: sed dos sibi assignatur sub cautione, quam præstare potest. Et si per illam cautionem non esset sufficienter provisura consumptioni dotis, deponitur dos apud mercatorem: ut de bono lucro vir sustineat onera matrimonii. h. d. secundum intellectum, quem tenet Panor. inherendo verbis literæ. Et est casus notabilis, & quotidianus.

Idem Archiepisc. & Archidiacon. Genuen. e (an. 1213.)

Per vestras d literas intimastis, quod cum magistrum R. super quadam summa pecuniæ pro H. paupere. auctoritate nostra curaveritis convenire, quam idem H. pro dote uxoris suæ requirebat ab eo, dictus R. exceptionem opposuit contra ipsum, quod uxorem suam a se repulerat, & tacita veritate super hoc literas impetraverat e: quia cum super eadem dote alia vice coram vestra civitatis Consulibus questio mota esset, ipsi pronunciaverunt, ut quoniam idem H. ad inopiam vergere videbatur, dos illa non assignaretur eidem, nisi cautionem idoneam de ipsa non peritura præstaret: unde vos ei, ut de solvenda dote caveeret, & uxorem suam reciperet, præcepistis: [& infra. 1]

Cum ergo satis possit ei modicum credi dotis, cui creditum est corpus uxoris: mandamus quatenus dotem assignari faciatis eidem sub ea, quam potest, cautione præstare: vel saltem alicui mercatori committi, ut de parte honesti lucri dictus vir onera possit matrimonii sustentare: ne occasione dotis detentæ, uxor a viro dimissa, seu vir, qui dimisit uxorem, adulterii reatum incurrat.

[1 Et donec illud possit facere, dos illa reponeretur, si vellet in secretario Ecclesie Januen. quod cum implere non posset, ad instantiam ejus nobis hoc rescribere curavistis.]

CAP. VIII.

Hæc decretalis satis seipsam summat.

Gregorius IX. (an. 1236.)

Donatio f, quæ constante matrimonio inter conjuges dicitur esse facta (ex quo alter locupletior, & pauperior alter efficitur) firmitatem non habet, nisi donatoris obitu confirmetur: quæ tamen penitus evanescit, si revocetur ab eo tacite vel expresse, vel qui donatum accepit, prius debitum naturæ persolvat. Sane soluto matrimonio, sicut dos ad mulierem, sic & donatio propter nuptias redit ad virum: nisi de consuetudine secus obtineat, vel ex pacto de lucranda dote, & donatione propter nuptias, quod æquale sit tamen, hinc inde contrarium inducatur.

P P

T I.

a Possit. b al. vir, cui prædicta terra dicto modo conceditur. c Januensis. d Cap. 3. tit. de dote amit. in 3. compil. e impetravit. f Vid. Palac. Rub. in repet. hujus Rubricæ. §. 20. cum multis sequentibus.

TITULUS XXI. DE SECUNDIS NUPTIIS. a CAP. I.

Secunda nuptia non benedicuntur, & benedicens puniendus est. Alexander III. [an. 1175.] Apellatum b [quem benedictionem cum secunda contiterit celebrasse] ab officio, beneficioque suspensum, cum literarum tuarum testimonio ad sed. Apost. nullatenus destinare postponas.

Dubitans de morte conjugis, nisi prius certificetur, contrahere non debet: & si contraxit, reddat, sed non exigat debitum: & si postmodum sciat primam vivere, dimittat secundam. Abbas Siculus.

Lucius III. universis Christianis in captivitate Sarracenorum positis. [an. 1181.]

Domini c, ac Redemptor noster: (& inf.) Sane super matrimoniis, quae quidam ex vobis (nondum habitis obeuntis conjugis certitudine) contraxerunt: id vobis respondemus, ut nullus amodo ad secundas nuptias migrare praesumat, donec ei constet, quod ab hac vita migraverit conjux ejus. Si vero aliquis, vel aliqua id haecenus non servavit, & de morte prioris conjugis adhuc sibi existimat dubitandum, ei, quae sibi nupit, debitum non denegat postulanti: quod a se tamen noverit nullatenus exigendum. Quod si post hoc de prioris conjugis vita constiterit, relictis adulterinis complexibus, ad priorem conjugem revertatur.

a Vide Magistrum, & Theologos l. 4. sent. dist. 42. b C. 1. eod. tit. in 2. comp. c Cap. 1. eod. tit. in 1. comp. huc spectant tradita supr. de sponsalib. cap. in presentia c. 4. sup. de eo, qui cognov. consang. & c. 44. de sent. excom.

FINIT LIBER QUARTUS.

DECRETALIUM EPISTOLARUM GREGORII LIBER QUINTUS.

TITULUS I. DE ACCUSATIONIBUS, INQUISITIONIBUS, ET DENUNCIATIONIBUS.

De persona accusatoris prius querendum est in judicio. Felix Papa a. [an. 272. Romae.] Si legitimus b non fuerit accusator, non fatigetur accusatus.

a Primus epist. 1. & 2. an. eo. 270. id est, Claudio & Paverno, Coss. b C. 1. eod. tit. in 1. comp. vide Bald. in l. damni. §. si alieno. ff. de damno infecto.

CAP. III.

Si unus ex conjugibus fuit alias benedictus, non debent conjuges de novo benedici.

Urbanus III. Vigilien. Episcopo: a Vir autem b, & mulier ad bigamiam transiens non debet a Presbytero benedici: quia cum alia vice benedicti sint, eorum benedictio iterari non debet.

CAP. IV.

Mulier nubens intra annum lugubrem infamiam non incurrit. h. d. cum seq. Abbas Siculus.

Super illa quaestione e, qua quaesitum est, an mulier possit sine infamia nubere intra tempus luctus, secundum leges definitum: respondemus, quod cum Apollolus d dicat: Mulier viro suo mortuo soluta est a lege viri sui: in Domino nubat, cui voluerit: per licentiam, & auctoritatem Apostoli ejus infamia aboletur.

CAP. V.

Summat, ut praecedens. Innocentius III. P. Nobili mulieri. [an. 1214.]

Cum e secundum Apostolum mulier mortuo viro suo ab ejus sit lege soluta, & nubendi, cui vult, tantum in Domino, liberam habeat facultatem: non debet legalis infamiae sustinere iacturam, quae licet post viri obitum intra tempus luctus [scilicet unius anni spatium] nubat, concessa sibi tamen ab Apostolo utitur potestate, cum in his praesertim seculares leges non dedignentur sacros canones imitari.

a al. Vigor. al. Vig. b Cap. 3. eod. tit. in 1. compil. & post Conc. Lat. sub Alex. III. p. 9. c. 1. c Cap. 2. eod. tit. in 1. compil. & post Conc. Lat. p. 9. c. 2. d r. Cor. 7. e Cap. 1. eod. tit. in 1. comp. Rom. c. 7. & 1. Cor. c. 7.

CAP. II.

A denunciations repellitur is, qui non praemonuit. Idem Episcopo per Galliam constituto. [an. 272.]

Si quis Episcopus a ab illis accusatoribus, qui recipiendi sunt, accusatus fuerit, postquam ab eis charitative conventus fuerit, ut causam emendet, & eam corrigere noluerit: non olim, sed tunc ad Primates causa ejus canonice deferatur.

CAP. III.

Criminatio Praelati debet tractari coram illis, quorum interest.

a Cap. 8. eod. tit. in 1. compil. vid. Thom. 2. 2. q. 33. art. 7.

Gregorius Duci Campania. [an. 600.] Illa a Praepositorum: [& infra. 1] Si vero aliquis est de monasterio praedicti Abbatis, qui possit dicere, quod ad culpam reatumque ejus pertineat: nos cum eis, quorum interest, causam ditricte volumus perferuari, ut vel condemnentur, vel absolvantur.

[1 Sollicitudo utilis est, illa est cautela laudabilis, in qua rotum ratio agit, & furor sibi nihil vendicat, &c. qua sunt prolata, & ex registro impresso repetenda.]

CAP. IV.

Qui de aliquo crimine accusatur, vel denunciatur, interim promoveri non potest.

Idem b Constantia Auguste. [an. 600.] Omnipotens c Deus: [& infra.] Valde grave est, ut vir, de quo tanta, & talia nunciantur (cum ante requiri, & discuti debeant) honoretur.

CAP. V.

Episcopus per exceptionem criminis illum ab accusatione sua repellere non potest, quem ante a sua familiaritate neglexerit separare.

Paschalis Papa. [an. 820.]

Nulli d Episcoporum ab accusatione sua repellere liceat, quos, antequam se ab eis impetendum cognosceret, a sua communi familiaritate neglexerit separare.

CAP. VI.

Ab solutus de certo crimine, de eodem iterum accusari non potest.

Ex Concilio Magantino.

De his criminibus, de quibus absolutus est accusatus, non potest accusatio replicari.

CAP. VII.

Cohabitanes inimicis accusati, ab accusatione repelluntur. Stephanus Papa. [an. 256.]

Repellantur ab accusatione cohabitantes inimicis: quia infestationes blasphemiae affectio solet amicitiae incitare.

CAP. VIII.

Posit penitentiam accusatoris calumniosi, cum sequitur inde mors, vel membri debilitatio.

Ex Brocardico lib. XLIII. e

Accusasti aliquem, & per tuam accusationem occisus est: nisi pro pace hoc feceris, XL. dies in pane, & aqua (quod carena vocatur) cum septem sequentibus annis poeniteas. Si autem per tuam delaturam debilitatus est, per tres debes Quadragesimas poenitere.

CAP. IX.

Super notorio procedit iudex, nemine accusante. Augustinus super Gen. de morte Abel.

Evidentia patris sceleris non indiget clamore accusatoris.

CAP. X.

Laici, vel inimici Clericos accusare non possunt. Alexand. III. Gait. electo. f [an. 1180.]

Cum P. Manconella g Presbyter ex una parte, & Bonus Presbyter, & I. Bonus Coeli Laicus frater ejus ex altera, in nostra essent praesentia constituti: eundem I. quia Laicus erat, in dicti P. accusationem non duximus admittendum. Cumque praefatus B. eundem P. super crimine simoniae constantius accusaret, nos eum, quia in testimonium illius causa adductus fuerat: & quia praedictus I. frater ejus ipsum P. coram te prius accusaverat, ab accusatione

a C. 5. eod. tit. in 1. compil. vid. Thom. 2. 2. quaest. 33. art. 3. b Idem scil. Greg. lib. 4. ep. 34. cap. 78. ind. 13. registr. c C. 6. eod. tit. in 1. compil. vid. Anchar. in cap. meminimus infra eod. d Cap. 1. eod. tit. in 1. comp. Refert. Gratianus sive Palea 3. qu. 5. §. nulli Episcoporum. e al. ita: ex Burchardo l. 19. f Gajetano. g Cap. 12. eod. tit. in 2. comp. & post Concil. Later sub Alex. III. p. 50. c. 14.

repulimus: praesertim cum a frater P. memoratum B. antea de causa consimili accusasset: unde quoniam unus post alterum praedictum P. instanti vicissitudine accusabant: neutrum ad ejus accusationem admisimus. Sed utrique Presbytero de objectis criminibus purgationem duximus indicendam. Ideoque mandamus, quatenus uterque illorum cum tribus Sacerdotibus faciat se purgare. b

CAP. XI.

Monachus accusare potest Abbatem, & de bonis monasterii expensas litis necessarias habebit.

Idem Vigorien. Episcopo. [an. 1180.]

Ex e parte tua: [& infra. 1] Prudentiae tuae t. respondemus, quod Monachi [nisi alia rationabilis causa impediatur] eo quod de obedientia, & subiectione Abbatis esse noscuntur, ab ejus accusatione sunt nullatenus repellendi, licet alios accusare non possint. Quibus (siquidem cum proprium non habeant) de rebus monasterii expensae debent necessariae, donec causa debitum finem accipiat, ministrari.

[1 Hujusmodi quaestio nobis proposita est, utrum Monachi in accusatione Abbatum sint aliquatenus audiendi. Super quo utique.]

CAP. XII.

Presbyter ebriosus Missam celebrans, non praemissa digestionem, Ecclesia privari debet. h. d. ut conveniat omnibus lectoris.

Idem.

Si constiterit d, quod D. Ecclesia non perpetuo concessa, sed ad tempus fuerit commendata, & de violentia e, & quod in taberna pernoctaverit, ita quod altera die nulla praemissa dormitione f Missam cantasset: [& inf.] Si de hoc rationabiliter convictus fuerit in judicio ante Episcopum suum: sive accusatus, vel ad rationem positus, sine coactione fuerit confessus, ei super eadem Ecclesia perpetuum silentium imponatur, ipsum ab impetitione B. g desistere compellentem. Caterum si eidem fuit Ecclesia canonice concessa, & tradita, & postea de crimine aliquo non fuit convictus, propter quod de jure debeat h spoliar, vel post appellationem (sicut aliquando allegavit) Ecclesia illa fuerit spoliatus, ipsam ei faciatis restitui, & in pace dimitti.

CAP. XIII.

Inimicus etiam a voluntaria exceptione repellitur. Idem. [an. 1175.]

Meminimus tibi mandasse, ut C. Abbatissae, cujus electionem confirmavimus, munus benedictionis impendere procurares. Sed quia H. pro altera parte a te ad nostram audientiam appellavit, proponens, quod de simonia accusaret eandem: mandatum nostrum distulisti effectui mancipare. Quia vero te non decet in hac parte appellationi ejusdem H. deferre, cum idem illius manifestus fuerit inimicus, & contra eam testimonium tulerit: mandamus, quatenus [cum inde fueris requisitus] praefatae Abbatissae munus benedictionis non differas impartiri. i

CAP. XIV.

Dicens se aliquem accusatum coram iudice, ante inscriptionem potest sine poena desistere, & non accusare: sed ei desistenti silentium imponitur in perpetuum. Et secundum hoc summarium iste textus est notabilis. Abbas.

Innocentius III. Archiepiscopo Bisuntino, [an. 1211.] Licet in beato x Petro: [& infra. 1] Sane cum ex litteris B. Decani sancti Stephani, & I. & O. Canonicozum P p 2 Eccle-

a Frater ejusdem P. & c b purgari. c Cap. 13. eod. tit. in 1. compil. & post Conc. Lat. sub Alex. III. p. 50. c. 12. d Scil. Alex. III. sed in 2 comp. C. 1. eod. tit. Celestino III. al. Clementi tribuitur. e violentia. f dormitione. g G. h debuit. i imperrit & C. 1. eod. tit. in 3. comp.